

Ngày Xa Quê

- Nội ơi !Con không lên đó học đâu!

- Lên trên học cho bằng với người ta, cứ học ở đây không có điều kiện mở mang trí tuệ. Bộ mày muốn làm ruộng để lấy đất mà ăn, để chết đói à!

Mỗi lời của ông nội là mỗi giọt nước mắt tôi rơi làm cho tôi nói chẳng nên lời, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Không hiểu sao tôi lại không muốn đi, mặc dù tôi vẫn biết rằng nơi ấy thật nhộn nhịp,có đủ điều kiện học hành.Có lẽ là do lưu luyến trường lớp,nơi đã gắn bó tình cảm giữa tôi với bạn bè thầy cô....

Tôi vẫn nhớ khi hay tin tôi chuẩn trường lên tỉnh học, Minh nói với tôi bằng ánh mắt buồn rười rượi:

- Lên đó học rồi,có bạn mới, Dung có quên bạn bè dưới này không?

- Ừ! dĩ nhiên là quên rồi! học ở đây buồn lắm!...

Không hiểu sao tôi nói được câu đó, mặc dù lời nói của tôi làm bạn tôi rất buồn.Có lẽ do cá tính bướng bỉnh nên tôi trả lời trái ngược với suy nghĩ của mình.Minh nhìn tôi rồi nói:

- Bạn lên đó đừng quên tui nghe, lâu lâu nhớ viết thư về thăm tui...

- Ừ tui nhớ mà!

Chỉ nói được bấy nhiêu thôi, hình như mắt tôi cay cay, tôi vội quay sang chỗ khác để cố ngăn dòng nước mắt. Tình bạn sao thân thương quá!

Tôi đang ngồi khóc,một bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi như anh ừi. Giọng nói thân quen của mẹ tôi cất lên:

-Nín đi con! lên trên đó rồi con sẽ quen thôi. Ông nội con nói đúng, ở đó có điều kiện học tập thì tương lai con sẽ tươi sáng hơn. Và lại,ông nội con đã nói thì không sửa lại được đâu! Con đừng buồn nữa!

Tôi quay sang nắm chặt bàn tay mẹ, bàn tay đã chai cứng và những nếp nhăn trên trán chứng tỏ sự nhọc nhằn, lo âu của mẹ. Mẹ luôn ở cạnh bên tôi khi tôi có chuyện buồn để động viên an ủi. Nhìn mẹ tôi càng thương mẹ hơn.

Ngày ra đi rồi cũng đến, tôi đi dò khuya, mẹ tôi thao thức suốt đêm. Tôi đang sửa soạn hành lý bên ánh đèn dầu leo lét, mẹ đến bên tôi căn dặn:

- Con gái lớn rồi, phải biết tự lo cho mình, trời lạnh nhớ mặc áo ấm kéo bệnh thì khổ, lên đó, lâu lâu nhớ về thăm mẹ nghe con!

- Dạ!

Tôi ôm chầm lấy mẹ mà khóc, mẹ vỗ nhẹ vai tôi động viên:

- Nín đi con,lớn rồi khóc xấu lắm, sửa soạn mau đi dò ra rồi kìa!

Mẹ đưa tôi ra bến đò, đò đã cập bến, tôi bước lên, mẹ nói với theo:

- Lên trên cố gắng học giỏi ,lâu lâu nhớ viết thư cho mẹ nghe con!

Tôi thấy mẹ lau nước mắt, nhìn theo bóng mẹ chìm trong đêm tối, mắt tôi nhòa đi. Con đò đưa tôi rời quê cũ, mang theo nỗi thương nhớ trong lòng....

Trời đã sáng,những cảnh vật xa lạ hiện ra trước mắt tôi, từng dãy nhà san sát nối tiếp nhau, phố phường nhộn nhịp khiến tôi quá ngỡ ngàng và thấy lo sợ cho tương lai mình rồi đây sẽ ra sao? Mong rằng như lời mẹ nói...

"Mẹ ơi! Đã mấy tháng rồi con không trở lại quê xưa,chắc giờ này mẹ mỗi mòn trông đứa con yêu. Ở đây con luôn nhớ về quê cũ,nhớ dáng mẹ lúc tiễn con đi."

Ôi!tình mẹ thật cao vời vô tận... Tôi thoáng nghe đâu đây bài ca dao quen thuộc:

"Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều"

Câu ca dao đã làm con bật khóc. "Con sẽ cố gắng học như lời dặn dò của mẹ, mẹ ơi!"